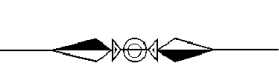

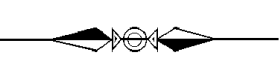
מסורת הש"ס עם הוספות

(א) עי' תוס' שברעות כד: ד"ה והרי, (ב) [וצמיס פז: חולין סח.], (ג) פסחים כד. מעילה יז: ע"ס, (ד) עי' תוס' מנחות נח: ד"ה המעלה, (ה) פסחים מא: (ו) נזיר דף לח:, (ז) לקמן ע"ב, (ח) חולין סח:, (ט) [פסחים כד:], (י) וע"ע שם כד., (כ) יח: יט:, (ל) עי' תוס' מנחות עד. ד"ה לאו שישבו הגירסא, (מ) ב"מ קטו ע"ב.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קרא וכו' מגפן היין וגו' הס"ד והשאר נמחק: (ב) ד"ה הכי גרסינן וכו' מנהו ענין לדבר אחר למיהוי לאו באנפי נפשיה הלכך צנכורים: (ג) ד"ה ה"ג וילקו וכו' דמדכתב כי: (ד) תוס' ד"ה (נדף הקודם) איסור וכו' יש לומר דאיסורא דלאו לא: (ה) ב"א"ד עד שלא קרא עליהם וכן בכל חד וחד למילתיה: (ו) ב"א"ד ליחודי ליה לאו צאפי נפשיה הוא דאתא דודאי. נ"צ כלומר לגופיה וה"ג הסם צהדיא: (ז) ב"א"ד אצל הכא כל חד באפי נפשיה מוקמינן. נ"צ כלומר לגופיה ולא לענין שאר איסורין שצמורה: (ח) ב"א"ד ומסיק חמשה כג"ל ומיבט לה נמחק: (ט) ב"א"ד והצאתם שמה מהדר ומפרש: (י) ב"א"ד צכל חד וחד מלקות לחוץ לחומה מקרא יתירא אחיא וכו' עיקר הללו מקרא וכו' ולא מהני הייתור וכו' דילפינן לכולהו מקל וחומר ממעשר: (כ) ב"א"ד והא דקאמר לכתוב לא חוכל לאוכלס: (ל) ב"א"ד דודאי אין באן יתור לומר מה צא זה ללמדנו הא אחיא מקל וחומר ממעשר שהרי אין: (מ) ב"א"ד מתודה לענין לפני זריקה וכן לענין לאחר זריקה מבכור הא ליכא שום ייתור: (נ) ב"א"ד לא קשה הך קושיא דפריך מעשר גופיה אמאי הדר פרט ציה וכו' דע"כ ה"א דליכא צמעשר: (ס) ב"א"ד לשיני דהא דר"א לאו שצכללות וכו' מלקות ממש וי"ל דה"ל דמני: (ע) ב"א"ד חוץ לחומה דלקי לשיני דמלקות: (פ) ב"א"ד דמחייב מלקות חוץ לחומה לאו וכו' וקדשים קלים שיצאו חוץ לחומה והוי משתמע וכו' ואפילו חור: (צ) ד"ה וילקו משום ובשר וכו' שצכללות הוא דאמרינן וכו' חוץ לרחם אמו צין הוציא וכו' מאם צלי:

תורה אור השלם
א) וַהֲבֵאתֶם שְׁמֶה עֲלֵיהֶם וְהִכְהִיתֶם מַעֲשֵׂוֹתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמוֹת יִדְכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבְּחֹתֵיכֶם וּבִכּוֹרֵיכֶם וְצִאֲנוֹכֶם: (דברים יב, יז)
ב) וְאִבְלַתֶּם שָׂם לְפָנַי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וּשְׂמִיחָתֶם בְּכָל מִשְׁלַח יִדְכֶם אֹתָם וּבִתְיֹכֶם אֲשֶׁר בְּרִכְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ: (דברים יב, יז)
ג) וְאִבְלֹו אֹתָם אֲשֶׁר בְּפֶר בָּהֶם לְמֵלֶא אֶת יָדָם לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְחַר לֹא יֵאָכֵל בִּי קֹדֶשׁ הֵם: וְאִם יִתֵּר מִבִּשֶׁר הַמְּלֵאִים וּמִן הַלֶּחֶם עַד הַבָּקָר וְשָׂרָפְתָּ אֶת הַנּוֹתָר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכֵל בִּי קֹדֶשׁ הוּא: [שמות כב, לז-לד]
ד) וְאִנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי

אלו הן הלוקין

קרא יתירא הוא. האי קרא דלא תוכל לאכול דקא מני לכולהו צגויה דמכדי כתיב לעיל מיניה והצאתם שמה וכולהו צהאי קרא כתיבי ליכתוב צתריה לא תוכל לאכלס צשעריך אס על חוץ לחומה צא להזהיר^{[?} ולאן שצכללות לא הוי כיון דאכולה^[?] קאי הוי לאו אכל

תיבה

חד וחד והיכי דמי לאו שצכללות כגון לא תאכל כי אס צלי אש^[?] וכגון מכל אשר יעשה מגפן היין וגו'^[?] (ה) למיהוי לאו צאנפיה נפשיה: הכי גרסינן מיהדר פרושי בב^ל חד צמה לִי ש"מ צייחודי צאו צב^ל חד וחד. כאילו חזר וכתב צכל אחד לאו דחוץ לחומה וכיון דאינו ענין לו תניהו ענין לדבר אחר (ג) הלכך צנכורים לאוכל עד שלא קרא עליהן אתא ואינך כל חד וחד למילתיה אתא וא"ת צכל הקדשים הכתוצים כאן דיך אס תתן את הללו ענין לאוכל לפי זריקה צכולן חוץ מצכורים אין הכי נמי ומתניתא^[?] דקתני לוקין צאוכל קדשי קדשים חוץ לקלעים מוצשר צסדה טרפה לא תאכלו נפקא דלקמן ולוקה חמש דקאמר

רצא חמשה איסורי קאמר: ה"ג וְלִילְקִי נְמִי מִשּׁוּם וזר צא יאב^ל. דכתיב צמולאים (ג) ומדכתיב כי קדש הס ונתן טעם לדבר לפי שהם קדשי קדשים להזהיר את הזר על כל קדשי קדשים: דחזי צבהן. דככתיב רישיה דקרא ואכלו אותם אשר כופר צהס:^[?] כיון שיצא בשר חוץ צמחיצתו נאסר. מצסדה יתירא קא דייק כסדה שאין צו מחילות ולמדנו מכאן קדשי קדשים חוץ לקלעים ועוצר שהוציא את ידו צשעת שחיטת אמו:^[?]

תוכל לאוכלס ואזהרה מצינו^[?] כדסלקא דעתיה עד השתא דמוקמי איסור חוץ לחומה צכל חד מקל וחומר דמעשר ועיקר הללו דצכל

חד וחד למלקות צדבר חדש הוא דקאתי צכל חד והשתא דחזר ומפרש צכולהו לייחודי לאו צכל חד וחד כלומר לגלויי לו^[?] למלקות צאיסור דחוץ לחומה צכל חד וחד והשתא איכא שני מלקות צכל חד וחד (י) מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות צדבר חדש כמו^[?] שאנו מעמידין צו עיקר הללו צקרא קמא אצל מה שצכור למד מתודה וחסתא משתיהן ועולה משלשתן הנהו לאיסור ולא למלקות דלא מהני הייתור אלא לגלויי לאיסור לחוץ^[?] לחומה דילפינן כולהו מקל וחומר למעשר לומר דמלקות נמי איכא ולוקה חמש דקאמר רצא לאו חמש מלקות והכי קאמר צסוגיא [כדפרש"י]^[?] ואס תאמר ומעשר גופיה אמאי הדר ופרט ציה ויש לומר דמעשר צריך על כרחך לכחוצ צהדיא והא דקאמר (ב) לא תוכל לאוכלס אשאררא דהא ודאי אי לא כתיב מעשר צהדיא ולא כתיב אלא לא תוכל לאוכלס לא הייתי דורש דבר חדש דודאי אין (ג) צהן ייתור לומר מה צא זה ללמדנו מקל וחומר דמעשר שהרי אין אריכות דקרא^[?] יותר משאס היה מפרש מעשר לצדו ומיהו קשה למשי"ת דא"כ היכי ילפינן כולהו אינך מתודה לענין לפני זריקה וכן (ה) צצכור הא ליכא שום ייתור אריכות לשון דהא כולהו נפקי צחדא מלא תוכל לאוכלס אלא ודאי צריך לומר דכיון דכולן מפורשים צקרא דלעיל והצאתם שמה וגו' כי הדר כתיב לא תוכל לאוכלס הרי כאילו נפרשו כולס צההוא לאו וספיר גמיר חד מחצריה צקל וחומר כאילו נכתב צהדיא ומכל מקום לא קשה (ו) קושיא שפריך^[?] מעשר גופיה אמאי הדר לפרוט ציה דאיכא למימר דאגב אינך כתיביה כדאמרינן (צ"ק דף סד:) פרשה שנאמרה ונשנית צשציל דבר חדש שנתחדש ועוד דע"כ^[?] ה"א ליכא צמעשר לאו צחוץ לחומה מדפריש צאינך ושייר צמעשר דהא השתא לא תוכל לאוכלס לא קאי אעיקרא ור"י מפרש לייחודי לאו לכל חד וחד דאהני הייתור לגלויי לן דעל כל איסורין שאנו שומעים צכולן מקלים וחמורים הללו שצכולן יש חיוב מלקות ולפי זה לוקה ה' דקאמר רצא לוקה ה' ממש וקשה דא"כ מאי פריך צסמוך ויליקי משום דר"א וכו' לישני דהא (ס) ר"א לאו שצכללות הוא ואין לוקין עליו דהכי אמרינן פרק כל שעה (פסחים דף מא:)^[?] ורצא קא חשיב מלקות ויש לומר דאה"נ דמני לשנויי הכי אלא (ע) לילקי לישני דמלקות חוץ לחומה מטעם ובשר צסדה טרפה כיון שיצא חוץ למחיתו נאסר ואומר הר"י דקים ליה להש"ס דטעמא דמתניתין דמחייב (פ) חוץ לחומה לאו מהאי קרא דאס כן ליחני קדשי קדשים שיצאו חוץ מן הקלעים וקדשים קלים והוי משתמע דמכיון שיצאו חוץ לחומה נאסרו אפילו חזר ואכלס צפנים לוקה עליהן כדאיתא צפרק צהמה המקשה (חולין דף סח: ושס) והשתא דקתני חוץ לחומה משמע שיש מלקות מטעם שאדם האוכלו עומד חוץ לחומה והיינו מקרא דלא תוכל לאכול צשעריך וק"כ צצרייתא דמוקי רצי שמעון צקרך ואנאך חוץ לקלעים חיפוק לי מקרא דוצשר צסדה טרפה וגו' וכן צריש צהמה המקשה (שס) דקאמר לפי שמצינו צמעשר שאס יצא חוץ למחיצה וחזר דמותר מדכתיב לא תוכל לאכול צשעריך צשעריך הוא דלא תיכול הא יצאו חוץ לקלעים^[?] מותרין וקשה דהא חטאת ואשם נמי כתיבי צהאי קרא ואפילו הכי יצאו וחזרו אסורין ופירש ריב"ז דודאי גצי חטאת ואשם הכי אמר קרא לא תוכל לאכול צשעריך (אלא) כ"א תוך הקלעים אצל מעשר וצכורים אמרינן צהאי פירקא^[?] דלית ציה לאו עד שיראו פני הצית וקאמר לא תוכל [לאכול] צשעריך משמע צשעריך ודאי לא תיכול אצל אס חזרו ודאי מותרין: **וְלִילְקִי מִשּׁוּם** וזר צא יאב^ל קדש. רש"י פירש דלא גרסינן ליה משום דההוא צתרומה כתיב^[?] ואף כי גמרי חטא חטא מתרומה אפ"ה לא ניחא דסוף סוף ליתיה אלא צסוה פרוטה וישנו (כמו^[?]) אכילה ורצא לא מני אלא אכילת כזית אלא גרס וזר לא יאכל כי קדש הס: **וְלִילְקִי מִשּׁוּם** ובשר בשדה טרפה צא תאב^ל. וקשה אמאי לא אמרי' צשר צסדה לאו שצכללות (ג) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צשר מן החי לוקה משום צשר צסדה^[?] שהרי כולל הוא כל חסרון מחיצה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שנא מואס^[?] צלי אש דתחשוב לאו שצכללות^[?] וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון אס צלי אש שכולל נא ומצושל וכן כל צצקודש פסול^[?] דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות חדע דהא לאו דותר נפיק מושרפת הותר צאש לא יאכל והתם מיניה חזינן^[?] נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ת. [ועי' היטב תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

פרק שלישי

מכות יח.

הקונטרס למה לי חיפוק ליה^[?] דכל חד וחד נדמו^[?] לאיסור כדפריש (הקונט'^[?]) לעיל צמילתיה דר' שמעון מיהו יש לומר דאיסורא (ד) לאו לא אשמועינן אלא מהבא כך נראה למשי"ת אצל מכל מקום קושיות אחרות קשו שפיר לכן נראה לפרש איסור צעלמא פירוש איסור

דחוץ לחומה ילפינן מקל וחומר דמעשר ואע"ג דמלקות לא אשמועינן מקל וחומר דאין מזהירין מן הדין מכל מקום כיון דאיסורא שמעינן כצד צאוכל חוץ לחומה טוב לי להעמיד לאו צדבר אחר שיהיה צו חידוש יותר שלא מצינו^[?] עדיין איסור לאו כגון צכורים עד שלא (ה) קראו עליהם וצכל חד וחד למילתיה כדאמר' צעלמא^[?] כל היכא דאיכא למידרש דרשינן ולא מוקמינן צלאוי יתירי דלא דמי להא דפריך פרק כל שעה (פסחים דף כד. ושס) ודלמא לייחודי (י) לאו צאפי נפשי' הוא דודאי טפי אית לן לאוקומיה אנפשיה מלומר תנהו לענין שאר איסורין שצמורה אצל (י) כל חד צנפשיה מוקמינן ליה והשתא ניחא דקתני צצרייתא

תנהו ענין לאוכל צכורים עד שלא קרא עליהן דלוקה וכן כולס והאמר רצא זר שאכל העולה לפני זריקה לוקה חמש והלא אין מלקות אלא ללאו חדש ומה צצא לחדש צעולה היינו כהן האוכל ממנו לאחר זריקה ומסיק (ה) לה חמשה איסורי והא אן תנן אלו הן הלוקין וקתני קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה אלמא צתודה ושלמים דחוץ לחומה לקי ולדידך הא אוקימנא הללו לפני זריקה אלא קרא יתירא הוא מכדי כתיב והצאתם שמה (ט) דאהדר ומפרש צכל חד למה לי שמע מינה לייחודי לאו צכל חד וחד כלומר לכחוצ לא צכל חד וחד לחומה צכל חד מקל וחומר דמעשר ועיקר הללו דצכל לאו צכולהו לייחודי לאו צכל חד וחד כלומר לגלויי לו^[?] למלקות צאיסור דחוץ לחומה צכל חד וחד והשתא איכא שני מלקות צכל חד וחד (י) מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות צדבר חדש כמו^[?] שאנו מעמידין צו עיקר הללו צקרא קמא אצל מה שצכור למד מתודה וחסתא משתיהן ועולה משלשתן הנהו לאיסור ולא למלקות דלא מהני הייתור אלא לגלויי לאיסור לחוץ^[?] לחומה דילפינן כולהו מקל וחומר למעשר לומר דמלקות נמי איכא ולוקה חמש דקאמר רצא לאו חמש מלקות והכי קאמר צסוגיא [כדפרש"י]^[?] ואס תאמר ומעשר גופיה אמאי הדר ופרט ציה ויש לומר דמעשר צריך על כרחך לכחוצ צהדיא והא דקאמר (ב) לא תוכל לאוכלס אשאררא דהא ודאי אי לא כתיב מעשר צהדיא ולא כתיב אלא לא תוכל לאוכלס לא הייתי דורש דבר חדש דודאי אין (ג) צהן ייתור לומר מה צא זה ללמדנו מקל וחומר דמעשר שהרי אין אריכות דקרא^[?] יותר משאס היה מפרש מעשר לצדו ומיהו קשה למשי"ת דא"כ היכי ילפינן כולהו אינך מתודה לענין לפני זריקה וכן (ה) צצכור הא ליכא שום ייתור אריכות לשון דהא כולהו נפקי צחדא מלא תוכל לאוכלס אלא ודאי צריך לומר דכיון דכולן מפורשים צקרא דלעיל והצאתם שמה וגו' כי הדר כתיב לא תוכל לאוכלס הרי כאילו נפרשו כולס צההוא לאו וספיר גמיר חד מחצריה צקל וחומר כאילו נכתב צהדיא ומכל מקום לא קשה (ו) קושיא שפריך^[?] מעשר גופיה אמאי הדר לפרוט ציה דאיכא למימר דאגב אינך כתיביה כדאמרינן (צ"ק דף סד:) פרשה שנאמרה ונשנית צשציל דבר חדש שנתחדש ועוד דע"כ^[?] ה"א ליכא צמעשר לאו צחוץ לחומה מדפריש צאינך ושייר צמעשר דהא השתא לא תוכל לאוכלס לא קאי אעיקרא ור"י מפרש לייחודי לאו לכל חד וחד דאהני הייתור לגלויי לן דעל כל איסורין שאנו שומעים צכולן מקלים וחמורים הללו שצכולן יש חיוב מלקות ולפי זה לוקה ה' דקאמר רצא לוקה ה' ממש וקשה דא"כ מאי פריך צסמוך ויליקי משום דר"א וכו' לישני דהא (ס) ר"א לאו שצכללות הוא ואין לוקין עליו דהכי אמרינן פרק כל שעה (פסחים דף מא:)^[?] ורצא קא חשיב מלקות ויש לומר דאה"נ דמני לשנויי הכי אלא (ע) לילקי לישני דמלקות חוץ לחומה מטעם ובשר צסדה טרפה כיון שיצא חוץ למחיתו נאסר ואומר הר"י דקים ליה להש"ס דטעמא דמתניתין דמחייב (פ) חוץ לחומה לאו מהאי קרא דאס כן ליחני קדשי קדשים שיצאו חוץ מן הקלעים וקדשים קלים והוי משתמע דמכיון שיצאו חוץ לחומה נאסרו אפילו חזר ואכלס צפנים לוקה עליהן כדאיתא צפרק צהמה המקשה (חולין דף סח: ושס) והשתא דקתני חוץ לחומה משמע שיש מלקות מטעם שאדם האוכלו עומד חוץ לחומה והיינו מקרא דלא תוכל לאכול צשעריך וק"כ צצרייתא דמוקי רצי שמעון צקרך ואנאך חוץ לקלעים חיפוק לי מקרא דוצשר צסדה טרפה וגו' וכן צריש צהמה המקשה (שס) דקאמר לפי שמצינו צמעשר שאס יצא חוץ למחיצה וחזר דמותר מדכתיב לא תוכל לאכול צשעריך צשעריך הוא דלא תיכול הא יצאו חוץ לקלעים^[?] מותרין וקשה דהא חטאת ואשם נמי כתיבי צהאי קרא ואפילו הכי יצאו וחזרו אסורין ופירש ריב"ז דודאי גצי חטאת ואשם הכי אמר קרא לא תוכל לאכול צשעריך (אלא) כ"א תוך הקלעים אצל מעשר וצכורים אמרינן צהאי פירקא^[?] דלית ציה לאו עד שיראו פני הצית וקאמר לא תוכל לאכול צשעריך משמע צשעריך ודאי לא תיכול אצל אס חזרו ודאי מותרין: **וְלִילְקִי מִשּׁוּם** וזר צא יאב^ל קדש. רש"י פירש דלא גרסינן ליה משום דההוא צתרומה כתיב^[?] ואף כי גמרי חטא חטא מתרומה אפ"ה לא ניחא דסוף סוף ליתיה אלא צסוה פרוטה וישנו (כמו^[?]) אכילה ורצא לא מני אלא אכילת כזית אלא גרס וזר לא יאכל כי קדש הס: **וְלִילְקִי מִשּׁוּם** ובשר בשדה טרפה צא תאב^ל. וקשה אמאי לא אמרי' צשר צסדה לאו שצכללות (ג) דאמר' צסוף פרק גיד הנשה (שס דף קצ: ושס) דאוכל צשר מן החי לוקה משום צשר צסדה^[?] שהרי כולל הוא כל חסרון מחיצה צין הוציא עוצר ידו חוץ לאמו צין הוציא חוץ לחומה דמאי שנא מואס^[?] צלי אש דתחשוב לאו שצכללות^[?] וי"ל דלא חשבינן לאו שצכללות אלא כגון אס צלי אש שכולל נא ומצושל וכן כל צצקודש פסול^[?] דיוצא וטמא ופסולין אחרים שהן שני שמות אצל הכא שכולל כל יוצא לצד ושס יוצא חדא היא רק דהוי צכמה דרכים לא חשיב ליה לאו שצכללות חדע דהא לאו דותר נפיק מושרפת הותר צאש לא יאכל והתם מיניה חזינן^[?] נותר דתודה ונותר דקדשים קלים ונותר דקדשי קדשים ולא חשיב לאו שצכללות כך נראה למשי"ת. [ועי' היטב תוס' יומא לו: ד"ה לאו דנצילה וכו']:

מהאי קרא נפקא לן (מכות דף יח.) [חולין סח.]. צא יאב^ל כי קודש הוא. כל שצקודש פסול מדכתיב כי קודש הוא יחירה לרבות על שאר פסולי קדשי קדשים צלאו כגון פיגול ויוצא ונשפך דמו [פסחים כד:].

מבשר בשדה טריפה דא תאב^ל. צסדה צלא מחילות משמע וזריש ליה לכל הנשר שטעון מחיצה טריפה הוא ציוצא ולא תאכל [צבחים פב:]. כלומר חוץ למחיתו וכו' וכל מי שיש לו מחיצה ויצא כגון צשר קדשים שצלאו נמי

עין משפט

זר מצוה

כב א מיי' פיי'א מה'י מעשה קרננות ה'י ח סמג לאוין שכו:

הגהות וציונים

(א) צ"ל כתיב **והבאתם שמה** וגו' **ואבצתם שם** לפני ה' **אֱהִיבם וגו'** (גליון) רש"ש, וכ"ה בכת"י ורש"י: [ב] צ"ל **צִבְהֵנִים** (דבש תמר ואוצר חיים, וכ"ה בכת"י): [ג] צ"ל **בפנים** (דבש תמר ואוצר חיים, וכ"ה בדפו"י): [ד] [ובמעילה איתא **דתניא רבי אליעזר אומר** לא יאכל וכו'] (גליון) וכ"ה בכת"י, ועי' ביפה עינים: (ה) צ"ל **הם** (גליון) הגה זו נוספה בדפוס וילנא (כנראה ע"פ הדק"ס), וכ"ה בדפו"י **הם** אלא שהמהרש"ל הגיה **הוא**, וכ"ה בפסחים ובמעילה, וברש"י בע"ב ד"ה **בא**: [ו] צ"ל **דאכּוּלּוּהוּ קאי**: [ז] צ"ל **ומתניתין** (באה"מ, ובדפו"י **ומתנית'**): [ח] נדצ"ל למה לי **קרא יתירא** חיפוק ליה **דעשה** דכל (באה"מ): **ט** צ"ל **דבב^ל** חד וחד **נתנו** (מהרש"א): [י] רש"ל מ"ז (גליון) ומהרש"א מקיים הגי', עיי"ש: [יא] יש להוסיף **בו** (באה"מ, וכ"ה בתוס' שאנץ ותוס' רבינו פרץ): **יב** תוס' רבינו פרץ ותוס' שאנץ לאוכלס **ואז** הוזה **אמרי'**: [יג] תוס' רבינו פרץ ותוס' שאנץ **ף**: **יד** צ"ל **נְמִי** (ב"ש, וכ"ה בתוס' רבינו פרץ) **טו** צ"ל **עַל איסור** דחוץ (ב"ש, וכ"ה בתוס' רבינו פרץ וכח"י): **טז** בתוס' שאנץ ותוס' רבינו פרץ: לאו חמש **מִלְּקוֹת קאמר כך פי' רבי שמשון בר שמשון**, אי: **השר מקוצי נ"ע**: [יז] צ"ל **אריכות לשון במקרא** יותר (מהר"ם): **יח** צ"ל **שהקשינו** (ב"ש): **יט** צ"ל **דא"ב** (ב"ש): **כ** צ"ל **שייר** (מהר"ם): **כא** [לפירושו (מהרש"א, עיי"ש הגי' בתוס'): **כב** צ"ל דוהתנן אלו הן הלוקין פריך **נמי** מהא (באה"מ): **כג** רש"א צמחיצתן (גליון): **כד** רש"א **בא^ל** (גליון): **כה** צ"ל מתחילתהדיבור וה"נ אמרי' בסוף פרק גיד הנשה **דאוב^ל** בשר מן החי לוקה **משום בשר בשדה וקשה** אמאי לא אמרי' בשר בשדה לאו **שבבצלות שהרי** כולל (ערון לגר, ועי' מהר"ם): **כו** צ"ל **מבי אב** (ר' שמחה מדעסויא, וראה ב"ח): **כז** יש להוסיף **בול^ל** (באה"מ): **כח** צ"ל **יִלְפִּינָן** (באה"מ, ב"ש):

ליקוטי רש"י

ובשר בשדה טריפה צא תאב^ל. צסדה צלא מחילות משמע וזריש ליה לכל הנשר שטעון מחיצה טריפה הוא ציוצא ולא תאכל [צבחים פב:]. כלומר חוץ למחיתו וכו' וכל מי שיש לו מחיצה ויצא כגון צשר קדשים שצלאו נמי

מבשר בשדה טריפה דא תאב^ל. צסדה צלא מחילות משמע וזריש ליה לכל הנשר שטעון מחיצה טריפה הוא ציוצא ולא תאכל [צבחים פב:]. כלומר חוץ למחיתו וכו' וכל מי שיש לו מחיצה ויצא כגון צשר קדשים שצלאו נמי